

sygn. akt VI C 1683/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2015r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków Wydział VI Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Rzeszutek-Jaworska

Protokolant: Jolanta Bordowicz

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2015r.

sprawy z powództwa S. N.

przeciwko Towarzystwo (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwo (...) S.A. w W. na rzecz powoda S. N. kwotę 6000,00zł (sześć tysięcy złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 26 marca 2012r.;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. stosunkowo rozdziela koszty procesu między stronami, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu przy uwzględnieniu, że powód wygrał sprawę w 75%.

sygn. akt VI C 1683/13

UZASADNIENIE

Powód S. N. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 8.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 marca 2012r. oraz kosztami procesu, tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Uzasadniając powództwo powód wskazał, że w dniu 02.02.2013r. uczestniczył w wypadku komunikacyjnym, którego sprawcą był kierowca ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Powód podał, że w wyniku silnego uderzenia przez pojazd marki O. w pojazd powoda, stracił przytomność. Na miejsce zdarzenia została wezwana karetka pogotowia, którą powód został przetransportowany do szpitala, gdzie wykonano mu tomografię komputerową głowy, która wykazała wystąpienie krwiaka przymózgowego oraz krwawienie. Następnie powoda przyjęto na oddział neurochirurgii, celem dalszej diagnostyki. Po wykonaniu badań u powoda stwierdzono soczewkowaty hyperdensyjny krwiak przymózgowy o średnicy 0,9 cm oraz szczelinę złamania kości ciemieniowej lewej ku przodowi od szwu węglowego. Powód opuścił szpital 6 lutego 2012r. i kontynuował leczenie w poradni neurochirurgicznej. Powód podniósł także, że w wyniku wypadku doznał ponadto stłuczeń ciała – przede wszystkim klatki piersiowej, odcinka szyjnego kręgosłupa oraz lewego barku. Powód podkreślił też, że w okresie powypadkowym przebywał na zwolnieniu lekarskim i miał trudności w wykonywaniu codziennych obowiązków domowych. Zmuszony był także zrezygnować z uprawiania hobby, jakim jest kulturystyka i jazda na rowerze. Do dziś natomiast ma problemy z koncentracją uwagi. Jego zdaniem, wypłacona przez stronę pozwaną kwota 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia nie rekompensuje wyrządzonej mu krzywdy i jest zbyt niska w stosunku do doznanych urazów i ich następstw.

Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości. Strona pozwana przyznała, że ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku, w którym uczestniczył powód, zarzuciła jednak, że wypłacone już mu zadośćuczynienie w kwocie 4.000 zł w pełni uwzględnia dyspozycję przepisu art.445§1 kc. Dalej idące żądanie powoda

jest nadmiernie wygórowane, w szczególności, że brak jest potwierdzenia w dokumentacji medycznej przedłożonej przez powoda, by na skutek wypadku z dnia 2 lutego 2012r. doznał urazu klatki piersiowej, odcinka szyjnego kręgosłupa oraz lewego barku. Strona pozwana podkreśliła, że badania rtg stawu ramiennego lewego z dnia 6 lutego 2012r. nie wykazały zmian urazowych stawu barkowego, również badania TK kręgosłupa szyjnego z dnia 3 lutego 2012r. nie wykazały zmian urazowych. Zdiagnozowano jedynie niezrośnięte jądro kostnienia na przedniej górnej powierzchni trzonu C4, bo ma jedynie charakter zmian samoistnych, nie pozostających w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem. Zdaniem strony pozwanej, dokumentacja medyczna powoda nie potwierdza dolegliwości bólowych i silnego dyskomfortu, na które powołał się powód. Poza tym u powoda bezpośrednio po wypadku nie stwierdzono ubytków neurologicznych. Strona pozwana zarzuciła także, że leczenie powoda było krótkotrwałe, zatem brak jest podstaw do przyjęcia u powoda trwałego bądź długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, tym bardziej, że zdiagnozowany krwiak uległ wchłonięciu w krótkim czasie. Strona pozwana zarzuciła ponadto, że powód nie dowiódł, aby miał problemy z koncentracją lub pamięcią świeżą. Strona pozwana zakwestionowała także roszczenie powoda w zakresie odsetek ustawowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 2 lutego 2012r. na ulicy (...) we W. powód S. N. uczestniczył, jako kierowca samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) w kolizji, której sprawcą był kierowca innego pojazdu – marki O. (...) o nr rej. (...), ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej za ruch tego pojazdu u strony pozwanej.

Dowód: - notatka informacyjna Policji – akta szkody nr 972191

Bezpośrednio po kolizji powód został przetransportowany karetką pogotowia do Wojewódzkiego Szpitala (...) we W., gdzie po wykonaniu tomografii komputerowej głowy zdiagnozowano u powoda krwiak przymózgowy oraz krwawienie podpajęczne. W związku z powyższym, powód w dniu 3 lutego 2012r. został przyjęty na Oddział Neurochirurgii (...) Szpitala (...) we W., gdzie w wykonaniu badania TK głowy opisano soczewkowaty hyperdensyjny krwiak przymózgowy o średnicy 0,9 cm oraz szczelinę złamania kości ciemieniowej lewej ku przodowi od szwu węglowego. Powód został wypisany do domu w dniu 6 lutego 2012r. z zaleceniem oszczędnego trybu życia oraz wykonywania badań kontrolnych TK głowy. W dniach 16 lutego 2012r. i 14 maja 2012r. powód wykonał kolejne badania TK głowy, które wskazywały na częściową a potem na całkowitą resorpcję krwiaka przymózgowego. Leczenie w poradni neurochirurgicznej powód zakończył w dniu 22 maja 2012r. Badanie RTG klatki piersiowej powoda nie wykazało doznania urazów, w badaniu TK kręgosłupa szyjnego stwierdzono niezrośnięte jądro kostnienia na przedniej górnej powierzchni trzonu C4.

Powód był niezdolny do pracy w okresie od 3 lutego 2012r. do 20 lutego 2012r.

Dowód: - karta opieki, zlecenie na transport sanitarny, skierowanie do szpitala, karta

nadzoru chorego, wyniki badań laboratoryjnych, historia choroby – akta

szkody nr (...)

- wyniki badania TK głowy – k. 12, 14-15

- karta informacyjna leczenia szpitalnego z 06.02.2012r. – k. 11-11v

- skierowanie do pracowni diagnostycznej – k. 13

- informacja dla lekarza kierującego z dnia 22.05.2012r. – k. 16

- wynik rtg klatki piersiowej – k. 17

- wynik TK kręgosłupa szyjnego – k. 18

- przesłuchanie stron-powoda – protokół elektroniczny z dnia 08.11.2013r.

Na skutek kolizji z dn. 2 lutego 2012r. powód doznał ciężkiego urazu czaszkowo-mózgowego – zdiagnozowano krwiak w przestrzeniach płynowych mózgu czyli objawy krwawienia podpajęczynówkowego, krwiaka przymózgowego lewej okolicy potylicznej oraz złamania kości ciemieniowej lewej. Ostatnie badanie TK wykazało resorpcję krwiaka i nie stwierdzono krwi w przestrzeniach płynowych mózgu. W wyniku kolizji z dnia 2 lutego 2012r. powód w zakresie neurologicznym doznał 5 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Aktualnie powód nie ma żadnych objawów uszkodzenia układu nerwowego. Zgłaszane bóle i zawroty głowy mieszczą się w obrazie zespołu adaptacyjnego związanego w wypadkiem. Badania TK wykonane po zdarzeniu nie wykazały złamań kręgów szyjnych, a stwierdzone niezrośnięcie jądra kostnienia nie ma związku z przebyłym urazem. Rokowania na przyszłość co do stanu zdrowia powoda są dobre.

Dowód: - opinia biegłego z zakresu neurologii – k. 74-77

Bezpośrednio po wypadku powód odczuwał bóle i zawroty głowy oraz miał problemy z koncentracją. Dużo odpoczywał, nie pomagał przy pracach domowych, ale nie wymagał pomocy osób trzecich. Odczuwał dyskomfort przy prowadzeniu pojazdów. Zmuszony był zaprzestać uprawiania sportu – tj. jeżdżenia na rowerze i kulturystyki.

Obecnie zdarza się, że powód ma problemy z zebraniem myśli i koncentracją oraz czasami odczuwa bóle szyi. Powrócił do pracy i do uprawiania sportu.

Dowód: - przesłuchanie stron-powoda – protokół elektroniczny z dnia 08.11.2013r.

-zeznania świadka M. N. – protokół elektroniczny z dnia 08.11.2013r.

Powód zgłosił szkodę osobową stronie pozwanej w dniu 24 lutego 2012r. żądając od strony pozwanej kwoty 15.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego i ustaleniu 3 % uszczerbku na zdrowiu powoda, strona pozwana wypłaciła powodowi łącznie kwotę 4.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Dowód: - zgłoszenie szkody na osobie, opinia lekarska, decyzja z dnia 29.02.2012r.,

decyzja z dnia 15.03.2012r., odwołanie powoda z dnia 19.03.2012r., decyzja z

dnia 10.05.2012r., decyzja z dnia 26.06.2013r. – akta szkody nr 972191

Sąd zważył, co następuje.

Powództwo częściowo zasługiwało na uwzględnienie.

Z poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych wynika, że świadczenie strony pozwanej, którego spełnienia powód dochodzi w niniejszym postępowaniu, stanowi żądanie zapłaty zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W myśl art.436 § 1 k.c. w zw. z art.435 § 1 k.c. samoistny posiadacz środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę (art.445 § 1 k.c.).

W niniejszej sprawie okolicznością bezsporną było, że strona pozwana co do zasady ponosi odpowiedzialność za szkodę w związku z kolizją z dnia 2 lutego 2012r., w której powód uczestniczył. Odpowiedzialność strony pozwanej opiera się na art.822§1 k.c.

Odnosząc się do wysokości żądania pozwu - kwoty 8.000 zł z tytułu zadośćuczynienia wskazać należy, iż niewątpliwie powód poniósł szkodę na osobie na skutek zdarzenia z dnia 2 lutego 2012r. Z przedłożonej dokumentacji

lekarskiej, a także opinii biegłego z zakresu neurologii wynika, iż powód doznał urazu głowy w postaci krwiaka przymózgowego, krwawienia podpajęczynówkowego oraz złamania kości ciemieniowej lewej. Skutek taki bezspornie mieści się w pojęciu uszkodzenia ciała, będącego w świetle art.445§1 kc w zw. z art.444§1 kc przesłanką przyznania zadośćuczynienia.

Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego. Utrwalone jest już orzecznictwo Sądu Najwyższego, z którego wynika, że pojęcie "sumy odpowiedniej" użyte w art.445§1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być "odpowiednia" w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach. Sąd przy określaniu wysokości zadośćuczynienia dokonuje w każdym przypadku oceny konkretnego stanu faktycznego i bierze pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy. Okoliczności te to przede wszystkim rozmiar doznanych cierpień fizycznych a więc ból, długotrwałość leczenia i inne dolegliwości a także cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z doznanymi cierpieniami fizycznymi. Nie bez znaczenia przy dokonywaniu tej oceny jest także wiek poszkodowanego i skutki uszkodzenia ciała w zakresie ogólnej zdolności do normalnego funkcjonowania. Jednocześnie niedopuszczalne jest stosowanie jakichkolwiek mechanizmów przy wyliczaniu wysokości zadośćuczynienia, na co zwrócił uwagę Sąd Najwyższy w orzeczeniu z 5 października 2005r., I PK 47/05, wskazując, że "procentowo określony uszczerbek służy tylko jako pomocniczy środek ustalania rozmiaru odpowiedniego zadośćuczynienia. Należne poszkodowanemu (pokrzywdzonemu czynem niedozwolonym) zadośćuczynienie nie może być mechanicznie mierzone przy zastosowaniu stwierdzonego procentu uszczerbku na zdrowiu".

Przenosząc powyższe na płaszczyznę niniejszej sprawy sąd uwzględnił, że powód doznał w wyniku wypadku z dnia 2 lutego 2012r. uszkodzenia ciała, w długotrwałym 5%, jak wynika z opinii biegłego, stopniu. Jego bezpośrednim następstwem była konieczność leczenia zachowawczego, powtarzania badań TK głowy i konsultacji neurochirurgicznych. Powód był obolały i cierpiał na bóle i zawroty głowy. Nie może również ująć z pola widzenia, że powód wykonujący zawód kierowcy, odczuwał lęk przed prowadzeniem pojazdów, w tym wykorzystywanego w pracy samochodu ciężarowego. Sąd ustalił także, że powód ograniczył możliwość wykorzystania, przysługującego mu z uwagi na doznane urazy, zwolnienia lekarskiego, do koniecznego minimum.

Z opinii biegłego wynika, że powód w wyniku kolizji, w której uczestniczył, doznał długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5% i wielkość taką Sąd w zakresie neurologicznym uwzględnił. Sąd w pełni oparł się na opinii, uznając ją za kompletną, logiczną i rzetelną albowiem biegły udzielił odpowiedzi na wszystkie postawione mu pytania a opinię wydał po analizie dokumentacji medycznej oraz badaniu powoda.

Powód nie wykazał natomiast, podnoszonych w pozwie, okoliczności, jakoby w przedmiotowym wypadku doznał urazu barku, urazu klatki piersiowej oraz urazu kręgosłupa szyjnego. Wprawdzie z badania TK kręgosłupa szyjnego wynikało, że u powoda stwierdza się niezrośnięte jądro kostnienia, jednakże jak to wynika z opinii biegłego, zmiana ta jest zmianą samoistną, bez związku z wypadkiem z dnia 2 lutego 2012r. Z kolei z przesłuchania powoda i zeznań świadka, którym Sąd dał wiarę w całości, jako spójnych z materiałem dowodowym, wynika, że powód powrócił do pracy i uprawiania ulubionych sportów. Dolegliwości bólowe głowy odczuwa zaś już tylko okresowo. Zresztą, jak wskazał biegły, są one normalnym następstwem doznanego urazu głowy, a rokowania na przyszłość co do stanu zdrowia powoda są dobre.

Uwzględniając powyższe Sąd uznał, że wysokość zadośćuczynienia za krzywdę powoda musi być wymierna, dlatego też przyjął, że ponad 2 - krotna wartość średniej pensji krajowej - jako wartość przyznanego (łącznie z wypłaconym przez stronę pozwaną) zadośćuczynienia, nie jest wartością wygórowaną, przewyższającą krzywdę powoda, ani wartością zaniżoną. Pamiętać bowiem należy, że krwiak i krew w przestrzeniach mózgowych wchłonęły się całkowicie, a

podawane przez powoda okresowe bóle i zawroty głowy mieszczą się w obrazie zespołu adaptacyjnego związanego z wypadkiem. Stwierdzone zaś w badaniu TK kręgosłupa szyjnego schorzenia są samoistne i nie pozostają w związku przyczynowym ze szkodą osobową z dnia 2 lutego 2012r. Nie mogą one zatem zwiększać odpowiedzialności strony pozwanej.

Reasumując podane okoliczności Sąd uznał, że kwotą odpowiednią w świetle art.445§1 kc będzie kwota łącznie 10.000 zł, stąd zasądzono na rzecz powoda brakującą kwotę 6.000 zł. Dalej idące żądanie było nieuzasadnione.

Odsetki zasądzono, mając na względzie datę wezwania do zapłaty zadośćuczynienia, jak i unormowania powołanego niżej art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Jest bowiem zasadą, że zarówno odszkodowanie, jak i zadośćuczynienie za krzywdę stają się wymagalne po wezwaniu ubezpieczyciela przez poszkodowanego (pokrzywdzonego) do spełnienia świadczenia odszkodowawczego (art. 455 § 1 k.c.). Od tej zatem chwili biegnie termin do odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 k.c.). W wyroku z dnia 18 września 1970 r., II PR 257/70 (OSNCP 1971, nr 6, poz. 103) Sąd Najwyższy podkreślił, że z charakteru świadczenia w postaci zadośćuczynienia, którego wysokość zależna jest od oceny rozmiaru doznanej krzywdy, ze swej istoty trudno wymiernej i zależnej od szeregu okoliczności związanych z następstwami uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, wynika, że obowiązek jego niezwłocznego spełnienia powstaje po wezwaniu dłużnika i że od tego momentu należą się odsetki za opóźnienie. Zgodnie z art. 14 ust. 1 tej ustawy, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Według zaś art. 14 ust. 2, w przypadku gdyby wyjaśnienie w tym terminie okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

Przechodząc do kwestii roszczenia odsetkowego należy wskazać, że przepis art. 455 k.c. stanowi, że jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Zgodnie zaś z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Ponieważ strona pozwana otrzymała zgłoszenie szkody wraz z wezwaniem do zapłaty w dniu 24 lutego 2012r., uzasadnione jest ustalenie terminu biegu odsetek od zasądzonej kwoty po 30 dniach tj. od dnia 26 marca 2012r.

Orzeczenie o kosztach wydano na podstawie art. 100 k.p.c., w myśl art. 108 § 1 k.p.c. pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.